

Сладкодушите

МЕСЕЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

РЕДАКТОРИ:
АЛЕКСАНДЪРЪ ЗЕМНИ И
ВАСИЛЪ ИВ. СТОЯНОВЪ

ГОДИНА ПЪРВА

2

АБОНАМЕНТЪ:
За година 10 броя — 10 лева
За 1/2 год. 5 броя — 5 лева.

Предварително разрешенъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение

Броятъ 1 левъ

Адресътъ — посоченъ на отвѣдната страница.

В. Търново, 1 декемврий 1933 год.

НАШЕ СЕЛО

Хубаво е наше село,
въ ненагледна равнина,
нашироко се прострѣло,
въ кичеста зеленина.

Къщицкитѣ му сж спретни
и съ широки дворове,
оградено съ чудни плетни,
тука-тамъ и съ зидове.

На мегдана край хорище
черкова се хубавѣй,
а до нея училище
ново, чисто се бѣлѣй.

Малка пѣнеста рѣчица
низсрѣдъ село румоли,
кара селска воденица
и градинитѣ пои.

Ами близката джбрана
и балкана горделивъ?
Нищо азъ не ще забравя
докогато бжда живъ!

В. Ив. Стояновъ

И ПАКЪ СИ ЕСЕНЬТА ОТИВА...

И пакъ си есенята отива
съсь погледъ тжженъ, уморенъ;
но пакъ, катъ майка милостива,
за „сетньо сбогомъ“ се засмива
съ лжкитѣ на прекрасенъ дсѣ.

На купъ играеши, децата
и пращатъ поздравъ и сега,
а тя имъ съ топълъ лъхъ челцата
милува, вѣе имъ косата
и шепне съ майчина тжга:

— Прощавайте, дечица мили,
другарчета съсь погледъ чистъ,
кой надъ роднитѣ могили
подгонвахте, ловѣхте мило
отъ менъ отронения листь...

Помнете—лютъ следъ мене иде
злодеецъ-вихъръ: въ студъ и
мразъ
той отъ полята и лжкитѣ,
отъ свежий лъхъ на планинитѣ
ще ви отжксне всички васъ.

Йорд. Кулелиевъ

Петко Р. Славейковъ

Петко Р. Славейковъ е роденъ
въ гр. В. Търново на 17/30 ноем-
врий 1827 год. На 30 ноемврий т. г.
се навършиха 106 години отъ рож-
дението му. Ние си спомняме за
рождението му день, защото той е
свѣтъль день не само за насъ, търнов-
ци, но и за цѣлия български народъ.

Ако и роденъ преждевременно,
седмаче, ако и милата му майчица
на 40 день отъ раждането му да е
умрѣла и той да е останалъ сиракъ,
Богъ е запазилъ неговия животъ,
за да замѣни тогавашнитѣ страда-

Рисуна отъ Ас. Поповъ

Бѣлиятъ вихъръ

Тогасъ се въ къщи приберете
при мама, татко въ роденъ кжтъ
и си за мене пакъ спомнете —
въздихка топла ми пратете
по вихритѣ, що вѣнъ летятъ...

Та ще придумамъ азъ сестра си—
Царица-Пролѣтъ—пакъ при васъ
да дойде съ топли си талази,
следъ нея — лѣтото, че — ази...
Деца, простете до тогасъ!

Александъръ Земни

САМОХВАЛКО

Ваньо.

Чуйте, мало и голѣмо:
азъ съмъ страшенъ, смелъ юнакъ!
— Дето да се мѣрна само,
дето стжпи моя кракъ,
страхъ и трепетъ азъ задавамъ,
всѣки ми се тамъ предавал!

Ето, вчера, Цонкинъ Петра,
че и палавникъ Иванъ,
метнахъ ги на деветъ метра!

ПЪРВАЧЕ

Всѣка сутринъ мама
праща ме въ школото
и ми казва: „Синко,
то е най-доброто!“
За това прилежно
уча се на всичко!
да чета, да смѣтамъ,
да пиша самичко.

Ето, вижте тука,
въ редоветѣ тѣсни,
какви знамъ да пиша
буквички чудесни.
Кака все ме хвали,
казва, че безгрѣшно
цифритѣ до десетъ
пиша вече лесно.

Мога да рисувамъ
с' седемтѣхъ боички
есенни листенца,
колелца, чертички.
Пѣснички игриви
мога вече да пѣя,
съ приказчици чудни —
всички да разсмѣя!

Василь Хр. Рупчански

Петъръ бѣше тѣй одранъ,
а Иванъ — така халосанъ,
та, ще помнятъ, азъ какво съмъ!

Живи гущери и змии
съ голи ги ржце лова!
Вълкъ дори предъ менъ да вие
или мечка да реве,
о, не ще се азъ уплаша, —
здраво ще ги напердаша!

Стефанъ (изведнажъ задъ
гърба му):

— Вау-у-у!

Ваньо (хуква да бѣга):

— Олеле, мамо!

Кирилъ Страшиловъ

Оиракъ

Късно утро въ началото на зи-
мата. Ситенъ дъждъ непрекъснато
валѣше, замръзваше и се обръща-
ше на поледница. Изъ въздуха, напо-
енъ съ студъ, влага и тжга, бавно
се влачеше сивопепелява мъгла. Сту-
дениятъ вѣтъръ пѣше своята тиха,
тжжна пѣсенъ. Съ горчива мжка въ
душата си, Васко вървѣше по ули-
цитѣ изъ чаршията. Бѣше малкъ,
когато баща му умре, а преди два
месеца той изгуби и майка си. Та-
ка че, той остана безпомощенъ си-
ракъ. Не можеше вече да ходи на
училище. Трѣбва да си намѣри и
работа. Гладъ не се търпи. И зато-
ва рано сутринята излѣзе да си тър-
си работъ. Той вървѣше край ви-
тринитѣ и разсѣяно гледаше. Не
знаеше, къде да влѣзе и кого да
пита. Ето презъ една витрина, очи-
тѣ му попаднаха вжтрѣ въ една го-
стилница. Помисли да влѣзе и пе-
пита за работа. Сложи ржката вър-
ху ключалката. Дръжкатъ му се ви-
де студена като ледъ. Мразовити
трѣпки пропѣлзѣха по тѣлото му.
Той щѣше безъ малко да се върне,
ако не бѣше несъзнателно отворилъ
вратата. Вече го видѣ господарьтъ,
който хвърли страшнитѣ си по-
гледъ върху Васко, но Васко при-
стжпи къмъ него и заговори: „Ис-
камъ да работя, господине.“ Госпе-

ния, плачове и сълзи съ радостъ и
вѣчна благодарностъ нему и на не-
щастната му майка.

Малкиятъ Петко, следъ като се
училъ въ тогавашнитѣ училища въ
В. Търново и Свищовъ, твърде
младъ, едва 16 годишенъ, става учи-
тель въ родния си градъ В. Търно-
во, въ Долна-махала, презъ 1843 г.
Освенъ въ В. Търново, той учител-
ствувалъ и въ много други градове
и села изъ България.

Презъ вичкото време на сво-
ето учителствуване, близо 16 години,
той еднѣкво залягалъ за просвѣтата
и на малкитѣ и на голѣмитѣ. Той
еднакво обичалъ и еднитѣ и други-
тѣ. И за еднитѣ и за другитѣ той
писалъ стихове, пѣсни, приказки,
разкази, съчинявалъ книги, издавалъ
вестници и списания и пр.

Съ своята дейность между мал-
китѣ, неговитѣ ученици и между
възрастнитѣ той станалъ не само
известенъ на всички, но и тѣхенъ
любимецъ.

Драго било на всички да го
видятъ, да се запознаятъ съ него,
— да четатъ неговитѣ книжки, да пѣятъ
съчиненитѣ пѣсни и най-вече да
слушатъ неговото слово. А той билъ
много сладкодуменъ. И малки,
и голѣми обичали да го слушатъ,
защото речъта му била весела, жи-
ва, засмѣна, пълна съ шеги и остро-
умия,

Не напраздно, казвали всички,
той носи хубавото име „Славей-
ковъ.“

За всичко сторено отъ него за
българскитѣ деца и народъ, той е
причисленъ въ лика на народнитѣ
будители и портрета му краси на-
шитѣ училища, читалища, читанки,
христоматии, учебници по отечество-
знание и пр.

За да видятъ и се увѣрятъ
малкитѣ ни читатели, че П. Р. Сла-
вейковъ е сладкодуменъ, замолваме
ги да прочетатъ и звучатъ наизустъ
стихотворението му „Татковина“:

ДЕТСКА МОЛБА

— Топличко и мило
слънчице, ела,
стига си се крило
въ облаци, въ мъгла.

Мамичка е болна,
самъ-сама съмъ азъ,
отъ душа те моля,
чуй ти моя гласъ.

А снѣжинки вихромъ
гонятъ се летятъ —
никой не надникна
въ тоя беденъ кжтъ.

Симеонъ Мариновъ

Брой 3 ще бжде новогодишенъ и ко-
леденъ. Сътрудницитѣ веднага да пратятъ
материалъ! Детскиятъ отдѣлъ ще бжде за-
стжпанъ.